

За кілька десятків років зубожіла, зруйнована економічно і знищена духовно, ця країна буквально воскресла до нового життя. Сьогодні Південна

Корея – багата, сильна економічно і потужна духовно країна.

Завдяки чому сталися такі очевидні зміни? Чи може якась інша країна, скажімо, наша Україна.

повторити цей шлях і досягти розквіту за такий історично мізерний час?

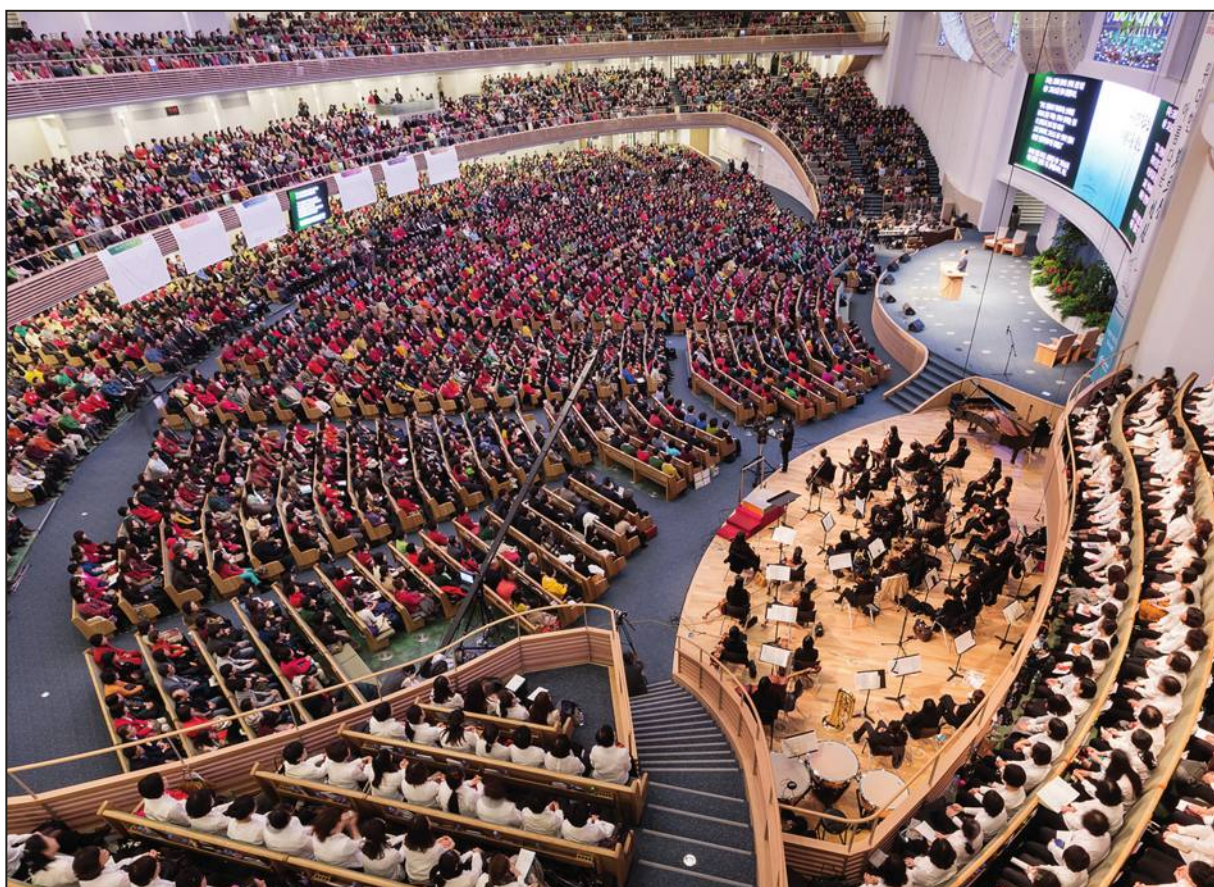
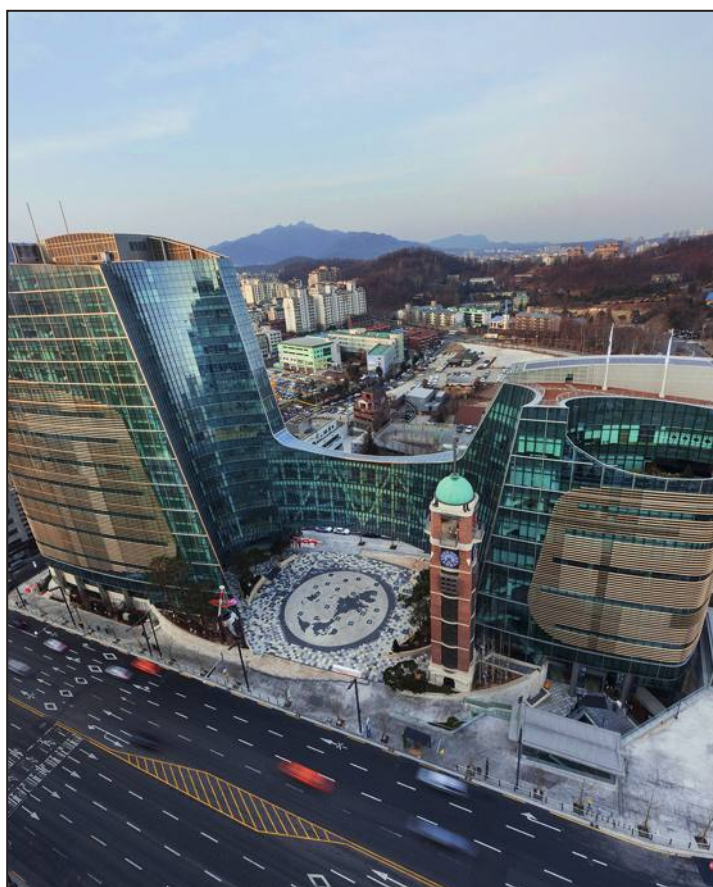
Мабуть, український варіант матиме своє забарвлення, адже ментально корейці і ми – дуже різні. Однак є щось, що об'єднує всі

економічно, політично і духовно
могутні країни.

Це щось – великий відсоток євангельських християн. Тобто послідовників Ісуса, які не лише знають засади Його вчення щодо всіх аспектів щоденного життя, ставлення

до сім'ї, до роботи, до землі і країни, в якій народилися, але й живуть згідно з цими засадами.

Тож чи можливе в Україні «корейське чудо»? Ствердна відповідь на ці питання насправді залежить тільки від нас.

Справжня любов

До президента США Авраама Лінкольна прийшла на прийом жінка похилого віку. «Що я можу для вас зробити?» – запитав Лінкольн. «Нічого. Просто я почула, що ви любите печиво. Я його спекла і принесла вам», – відповіла вона.

«Ви перша людина, яка прийшла до мене не просити, а дати!» – розчулено промовив президент.

Бог через апостола Павла повелів: «Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен – для ближнього!». У цьому й полягає справжня любов до ближнього. Господь Ісус показав нам приклад, приїждивши не для того, щоб Йому служили, але

щоб послужити і віддати життя за багатьох. Але ж як важко втілювати в життя наказ апостола Павла! І він із гіркою говорить: «Усі бо шукають свого, а не Христового [свогого]».

Дияволу в Едемському саду вдалося обдурити Адама та Єву. Фактично, він їм сказав: «Робіть не так, як хоче Бог, а як хочеться вам. Шкайте не Божого, а свого, це значно краще для вас». Адам і Єва повірили дияволу. І виконали не Божу волю і навіть не свою, а волю диявола. Чи стало їм від цього краще? Усім відомо: жадливі наслідки їхнього вибору.

Ніколи не може бути, щоб ми шукали свого і нам ставало краще. Цар Саул шукав свого – і Господь його відкинув. Цар Давид у випадку з Вірсавією шукав свого – і був суворо покараний. Війни тривали до кінця його життя. Супротивник вийшов з його ж дому, а син Давида від Вірсавії помер. Пророк Йона шукав свого – і

йому довелося пройти через жахливий шторм і побувати в череві риби.

То чому ж ми досі все ще шукаємо свого і продовжуємо вірити диявольській брехні, що нам від цього стане краще? Та тому, що в нас самих сидить союзник диявола – наша плоть, або гріхозна натура, яка хоче не Божого, а свого, егоїстичного, гріховного, диявольського. Коли людина повірить Богові, її плоть залишається схильною до гріха.

Але Сам Бог Духом Святим поселяється в людині. Біблія говорить, що «любов Божа вилася в насі серця Святим Духом, даним нам». І вона спрямовує нас шляхом любові до Бога і до ближнього, що й становить найбільшу і найважливішу заповідь нашого Господа.

Дух і плоть завжди ведуть непримирнену війну. Плоть каже: «Люби себе, шукай свого». Дух каже: «Люби Бога і ближнього, шукай Божого».

Іноді ми йдемо на повіді в плоть, стаємо на її бік у цій духовній війні. Та апостол Павло закликає: «Ходіть по духу, і ви не вчините пожадливості тіла». Він своїм прикладом, своїм життям показує, як шукати не свого, але Божого, як по-справжньому любити Бога, джужу й я всім у в тому пожитку для багатьох, щ

Як Павлу це дає відповідь: жою я те, що є,

мені, не даремна була, але я працював більше всіх їх, правда – не я, але Божа благодать, що зо мною вона».

Кожна дитина Божа має таку благодать через Ісуса Христа. Аби лише ця благодать не була в нас марною.

Віктор ТАНЦЮРА.

КИРИЛО ТА МЕФОДІЙ: ТВОРЦІ СЛОВ'ЯНСЬКОГО СЛОВА

КОРЕЙСЬКЕ ДИВО

ВІРА ЧИ МАРНОВІРСТВО?

КОЛИ АНГЕЛИ РАДІЮТЬ

«Християни не можуть не грішити взагалі, але завжди можуть не згрішити».

КИРИЛО ТА МЕФОДІЙ: ТВОРЦІ СЛОВ'ЯНСЬКОГО СЛОВА

Писемне слово має більшу силу, ніж усне. Тому Господь не раз казав людям, які бачили його видіння: «Напиши!». Нині нам важко уявити усне мовлення без писемності, проте в часи, коли християнство стало проникати на терени сучасної України, ще не було символів, які б позначали звуки тогочасної мови. Їхніми творцями стали відомі нині нам усім монахи Кирило та Мефодій. Вони систематизували тогочасні слов'янські мови й створили систему літер, багатьма з яких ми користуємося й донині. Сформована ними так звана церковнослов'янська мова стала літературною мовою деяких слов'янських народів, зокрема і в Україні – аж до появи «Енеїди» Івана Котляревського в 1798 році. Саме Котляревський вважається основоположником сучасної української літературної мови.

У весь наш люд охрещений, але ми так і не маємо вчителя. Не розуміємо ні грецької мови, ні латини... Зовсім не знаємося на літерах; тож пришліть нам когось, хто оповістив би слова зі Святого Письма та розтлумачив їх», – з таким посланням прийшли послы від князя Моравії Ростислава (862 рік) до візантійського імператора Михайла III, щоб той до його народу послав «такого єпископа й учителя... який умів би вияснити правди християнської віри їхньою мовою». Імператор послав монаха Кирила, який згодом з допомогою свого брата Мефодія й учнів Горазда, Климента, Сави, Наума і Ангелера склав слов'янську азбуку й переклав на слов'янську мову богослужбові книги, зокрема Євангеліє, Псалтир і Апостол. Це було в 863 році.

Хто ж вони такі – Кирило та Мефодій? Це рідні брати з грецького міста Солуня, яке в IX ст. було важливим центром торговельного й політичного життя Візантійської імперії й посідало визначне місце в суспільному та інтелектуальному житті цієї місцевості. Їхній батько на ім'я Лев був високим урядовцем в імперській адміністрації, що відкривало братам шлях до успішної кар'єри.

Різниця у віці між Мефодієм та Кирилом становить 12 років. Кирило народився в 827 році, а Мефодій – у 815 році. Крім них, у родині було ще п'ятеро синів. Їхній батько – грек за походженням – був воєначальником. За свідченнями одного з біографів, мати братів була слов'янкою, тому вони з дитинства чули грецьку та слов'янську мови, якими широко послуговувалися на тих територіях, де вони проживали.

Кирило й Мефодій здобули дуже хорошу на той час освіту: спершу вдома, потім – у Царгороді.

Маючи здібності та можливості навчатися, Кирило, який мав до постригу ім'я Костянтин, оволодів слов'янською, грецькою, латинською арабською мовами та івритом. Ще вивчав у Константинополі діалектику, геометрію, астрономію, арифметику, філософію й риторику. Завдяки знанням міг взяти за дружину аристократку й отримати важливі посади в вищих ешелонах влади. Але він відмовився від усього цього й став простим патріаршим бібліотекарем в соборі Св. Софії, а згодом викладав філософію в Константинопольській вищій школі.

Мефодій, якого до постригу звали Михайлом, рано вступив на військову службу. Він досягнув звання стратега провінції Македонії й протягом 10 років керував цією областю, заселеною слов'янами. Згодом залишив військову кар'єру й став настоятелем монастиря на Малому Олімпі. Відтоді життя братів було повністю пов'язане з церковною діяльністю.

За повелінням імператора Михайла III Кирило взявся за створення слов'янської абетки. Свою місію в Моравії Кирило та Мефодій розпочали 863 року, хоча вже до того в них були певні напрацювання. Кирило почав готуватися до місії за багато місяців наперед, розробляючи основу для слов'янського письма. Біографи свідчать, що він вловлював на слух найменшу різницю у вимові звуків. Тому за допомогою грецьких та єврейських літер намагався скласти таку азбуку, щоб кожному звукові в слов'янській мові відповідала певна буква.

Разом із цим він займався перекладом Євангелій слов'янською мовою, усвідомлюючи, що Слово Боже може змінити серця людей, якщо воно буде зрозуміле для них. За переказами, він, використовуючи щойно створений слов'янський алфавіт, насамперед переклав з грецької першу фразу Євангелія від Івана: «Споконвіку було Слово...» Згодом з'явився переклад чотирьох Євангелій, послань Павла та книги Псалмів.

Ідея перекладу Писання рідною мовою народу, якому воно проповідувється, широкого розвитку набула в епоху Реформації – через 600 років після смерті Кирила та Мефодія. І, можливо, поява таких передвісників Реформації, як моравські брати, була пов'язана саме з тим, що на цій території працювали ці видатні монахи, намагаючись донести Слово Боже людям саме рідною мовою.

У Моравії церковні діячі три роки навчали місцеве населення грамоті й вели служби. Крім того, вони відвідали Панонію й Закарпатську Русь, де також проповідували Слово Боже. Зрештою німецькі священники, які не бажали вести службу слов'янською мовою, стали виступати проти діяльності Кирила та Мефодія. Вони дотримувалися так званої «теорії тримовності», за якою богослужіння могло відбуватися лише латиною, грецькою та єврейською мовами. За запровадження слов'янської

мови в богослужінні, що було винятковим явищем у тогочасному церковному середовищі, брати були звинувачені в ересі й викликані до Рима на аудієнцію до папи Миколая I, оскільки в той час Церква ще офіційно не розділялася на східну та західну. Кирило та Мефодій 867 року поїхали до Рима, сподіваючись, що папа погодиться на впровадження новоствореного слов'янського письма.

По дорозі, у Венеції, вони знову натрапили на групу «тримовних» латинських церковників. Один середньовічний біограф, описуючи життя Кирила, зазначає, що у відповідь цим людям Кирило процитував з Першого послання до коринтян (14:8-9): «Бо коли сурма звук невиразний дає – хто до бою готуватись буде? Так і ви, коли мовою не подасте зрозумілого слова – як пізнати, що кажете? Ви говоритимете на вітер».

Поки брати добиралися до Рима, папа Миколай I помер, а новий очільник Церкви Адріан II прийняв їх із пошестями. Він прихильно поставився до ідеї Кирила та Мефодія, давши їм спеціальне послання з дозволом розповсюджувати слов'янські церковні книги й проводити богослужіння слов'янською мовою.

По приїзді до Рима Кирило сильно захворів, а 14 лютого 869 року помер і був похований у базиліці Святого Климента в Римі. На смертному одрі Кирило просить брата продовжувати просвітницьку діяльність, кажучи: «Орали ми, брате, один загін. Тепер я відходжу. Не кидай своєї праці».

У Римі Мефодій був висвячений на архієпископа Моравії і Панонії, і у 870-му повернувся до Панонії. Того ж року франкський єпископ Германріх з допомогою Святополка, князя Нітри, арештував Мефодія. Його ув'язнили на два з половиною роки в монастирі на південному сході Німеччини. Папа Іван VIII, наступник Адріана II, дізнавшись про це ув'язнення, наказав, щоб Мефодія звільнили, повернув йому сан єпископа та запевнив у папській підтримці щодо проведення літургій слов'янською мовою.

У 882-884 роках Мефодій жив у Візантії. У середині 884 року повернувся до Моравії, де завершував переклад Біблії церковнослов'янською мовою. Кажуть, що він виконав цю грандіозну працю всього за вісім місяців. Помер Мефодій 4 квітня 885 року.

До нас дійшли лише кілька рукописних копій, які датують часом, близьким до появи самого перекладу. Дослідивши ці ранні примірники, мовознавці зазначають, що він був точний та надзвичайно легкий для розуміння. Працюючи над перекладом Біблії, брати стикнулися з тим, що у мові не було відповідних слів, щоб передати біблійну істину. Тому, як стверджують науковці, брати «були змушені створити чимало нових слів та виразів... Вони зробили це надзвичайно вдало, давши слов'янській мові небувало багатий словниковий запас».

Саме кирилиця лягла в основу сучасного російського, українського, сербського, болгарського й македонського письма та ще 22 мов, у тому числі й неслов'янських. Створення власного, самобутнього слов'янського алфавіту поклало початок утвердженню культур слов'янських народів як рівноправних серед інших європейських культур. У цьому полягає велика історична заслуга братів Кирила та Мефодія.

Спадок Кирила та Мефодія став доступним для жителів тогочасних українських земель після Володимирового хрещення в 988 році. Для розвитку освіти при храмах і монастирях, а також у князівських дворах засновувалися школи й бібліотеки. При церковних і монастирських бібліотеках існували спеціальні майстерні, де переписували або перекладали з іноземних мов книги – здебільшого церковні, але й філософські та юридичні трактати, твори, які містили відомості зі світової історії, географії, астрономії.

Слов'янська писемність була винайдена як інструмент місіонерства з метою донесення Слова Божого до людей рідною мовою. Хай би вона не втрачала цієї ролі й надалі служила потужним інструментом благовісту.

Чомусь життя її не складалося. Мала роботу, сім'ю, друзів... Але чогось бракувало, особливо у взаєминах із чоловіком... Чогось, чого сама до кінця не могла визначити. Він жив у своєму світі, вона – у своєму. Спілкувалися, виховували дітей, дбали про домашнє господарство, але так хотілося чогось більшого!

Якось вона придумала собі забаву в інтернеті. Зареєструвалася в одній з мереж під вигаданим іменем і почала спілкуватися з різними людьми. Тут могла абсолютно відверто писати те, що думала, а особливо – те, що відчувала. Таке спілкування приносило багато радості.

А найбільше подобалося їй спілкуватися з одним чоловіком, з яким у них виявилось багато спільного. Він теж мав певні проблеми в сім'ї і теж шукав когось, з ким можна було поділитися своїми думками. З часом їхнє спілкування ставало цікавішим, теплішим, вона відчувала, що хтось її розуміє

ЗУСТРІЧ

і з кимось їй просто цікаво.

В одному з повідомлень він поцікавився, в якому місті вона живе. З'ясувалося, що там, де й він. Запропонував зустрітись і застеріг, що не трактує цієї зустрічі як побачення, не хоче ламати ні її життя, ні свого. Просто прагне по-дружньому поговорити. Має певні проблеми з дружиною, і може, вона, як жінка, щось йому порадить. Погодилася. Домовилися на зустріч в одній кав'ярні. Він сказав, що буде чекати її біля столика, а розпізнавальним знаком буде червона троянда у вазочці на столику.

Вона увійшла до кав'ярні й почала шукати червону троянду. Помітила її на столику, розташованому в кутку. За столиком сидів спиною до дверей самотній відвідувач. Вона швидко пішла до столика. І раптом усвідомила, що щось не так, якийсь внутрішній неспокій про щось її попереджав. Було, однак, вже пізно. Відвідувач повернувся, і вона зазвела від несподіванки й здивування. Це був її чоловік.

Часом хтось надто близько до нас,

щоб жити в наших снах і мріях. Надто буденними стають наші відносини. Надто стереотипно ми ставимось до тих, хто ділить з нами дах над головою, стіл, ліжко, виховання дітей. Годі й очікувати на новизну й свіжість почуттів. Ці стосунки нудні й нецікаві. Романтика випарувалася, любов потьманила.

А от десь там, на перехресті мрій і думок, вириває принц чи принцеса, вириваючи з нудної буденності. О, це справжнє життя, справжня любов, це хтось, хто так добре мене розуміє і так добре розуміє мої потреби!

Що ця дорогоцінна біблійна перлина, яку я загубив, була просто в мене в кишені.

Колекціонер світанків

Одна людина протягом 2016 року колекціонувала світанки. У прямому розумінні слова. Увечері вона дізнавалася, коли зійде сонце, прокидалася, виходила на вулицю і фотографувала перші промені сонця. Вона поставила собі мету – за рік зібрати сто світанків.

Порожнє заняття? Зовсім ні! По-перше, вона звикла рано вставати. А це – немало.

По-друге, спостереження за світанками принесло велику духовну користь. Вона помітила, що коли погода ясна і хороша, то світанки не такі гарні, але коли хмари і похмуро, то на небі створюються прекрасні й величні картини. Так і труднощі в нашому житті часто збагачують його.

Добре казав Григорій Сковорода: Бог створив усе потрібне простим, а все складне – непотрібним. Натомість ми часто вважаємо своє життя нудним і сірим, заздримо мандрівникам, які можуть насолоджуватися красою інших країн, а самі кожен ранок спимо під

час щоденного дива – світанку. Почався новий рік. Це час, коли багато хто складає плани. А чому б нам не стати колекціонерами? Ми можемо зібрати:

- * 100 подяк від абсолютно незнайомих людей;
 - * 100 вечорів, в які разом з дітьми читали цікаві книжки;
 - * 70 фотографій улюбленої дружини, коли вона радіє дарованим квітам;
 - * 50 літніх людей, яких ми відвідали;
 - * 20 нових місць, в яких побували, не виїжджаючи зі свого міста.
- І тільки уявімо, як зміниться наше життя, якщо ми зберемо все це!

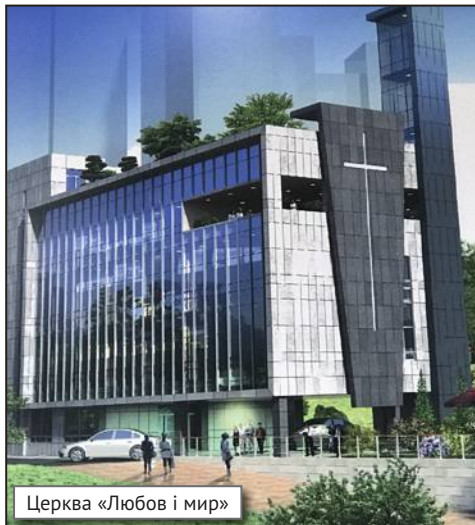

КОРЕЙСЬКЕ ДИВО

Група українських служителів з різних протестантських церков України з 10 до 20 грудня 2019 року мала чудову нагоду відвідати ряд відомих церков Кореї та перейняти їхній досвід. Феномен корейських церков – окрема тема для дослідження, яку можна вивчати роками. Та все ж під час десятиденного перебування в Кореї виникли певні думки стосовно ключа до їх успіху.

Попри те, що більшість половини жителів Кореї не асоціюються з якоюсь релігійною групою, церков тут так багато, що практично в кожному кварталі Сеула можна зауважити хрест, який височіє над будівлями. Важко не погодитися з тим, що саме молитва і духовне життя корейських християн стали основним фактором пробудження.

Нічні і ранкові молитви, молитовні гори і багатогодинні молитви пасторів – невід’ємна частина життя корейських християн. Впадає в вічі певна відмінність між нашим і корейським розумінням духовності і молитовного життя. Для

Церква «Любов і мир»

багатьох слов'янських християн молитовне життя – свого роду самоціль, якийсь містичний досвід, обмежений сам в собі. А корейські віруючі бачать його частиною чогось більшого. Їхня духовність конвертується в конкретні духовні діла.

Особливості корейської віри

Можна говорити про чотири особливості корейської віри. Насамперед це жертвність. Практично все будується і розвивається за рахунок місцевих пожертвувань. При цьому корейські церкви фінансово підтримують майже кожну

судю, зробили великий вклад в освіту, економіку та медицину. Християнські освітні заклади – одні з найкращих вишів світу, які випускають висококваліфікованих управлінців, політиків, економістів та фахівців в інших галузях.

По-четверте, корейська духовність чудовим чином корелюється з сучасністю і інноваційними трендами. Тут зовсім не поляризують духовне і світське життя. Наприклад, у християнському університеті готують фешн-дизайнерів і майбутніх популярних акторів. В одній і тій же церкві паралельно можуть проходити цілодобові молитви і вестися танцювальні гуртки.

Працьовитість корейців – ще один ключовий фактор їхнього духовного пробудження і фінансового добробуту. Чи це результат діяльності церкви, а чи навпаки – працює сприяє церковному пробудженню, судити складно. Але факт залишається фактом: корейці дуже працелюбний народ.

Окремої уваги заслуговує церква «Любов і мир», яку ми побачили, так би мовити, зсередини, оскільки саме ця церква на десять днів прийняла велику українську делегацію у складі 65 осіб – прийняла урочисто і радісно, з музикою, співом і вінками, як тільки ми переступили поріг. Вони дбали про житло для нас і наше харчування впродовж всього нашого перебування в Кореї.

Кожен день розпочинався о 5-30 ранку з молитви, яка тривала більше години. Більшість наших служителів брали участь у служіннях і ділилися своїми свідченнями.

Для нас організували різні екскурсії і поїздки по Сеулу, а це серйозні витрати. Були розроблені гіді-каталоги з повним розкладом, виготовлений спеціальний банер при вході з фотографіями всіх представників наших делегацій. Кілька служителів і дияконів супроводжували

Служіння в церкві «Йоїдо»

країну світу.

По-друге, їхня духовність пробуджує місіонерський дух. Корея – одна з країн, яка відправила по світу найбільше місіонерів.

По-третє, їхнє християнство спрямоване на соціальне служіння. Місіонери, які колись приїхали

нас з ранку до вечора. Ми відчувати їхнє тепло і любов, добродушність і жертвність. Свої невеликі витрати вони розглядали як вклад в місіонерство, щоб гості, повернувшись додому, понесли з собою відбиток їхнього духа служіння.

У неділю в церкві було проведено чотири

В одній з мегацерков

Українці виконують різдвяні пісні

зібрання тривалистю трохи більше години, окрім останнього, на якому звершувалася молитва за зцілення, що забрало більше часу.

На всіх зібраннях повторювалася проповідь пастора, але музичні колективи змінювалися. Проповідь тривала приблизно 20 хвилин.

Проповідує єпископ Юрій Веремій

Під час зібрання були задіяні багато волонтерів. Вони зустрічають, проводжають і обслуговують. Серед всього іншого явно виділяється культура залучення присутніх у процес богослужіння. Відповідальний за служіння крок за кроком веде людей. Уся церква в унісон читає місця Писання, проголошує символ віри й активно реагує на всі заклики ведучого чи пастора.

Відправна точка зібрання сильно відрізняється від нашого звичного порядку. Ось як прозвучала молитва пастора на початку недільного служіння: «Я шкодую, що не завжди жив для Ісуса, хоча обіцяв жити для Нього. Ісусе, прости мене за малу віру, за те, що не молився і не любив інших. Господи, прости, що не любив свою країну, не брав участі в місіонерській справі для інших країн, а жив тільки для себе і своєї сім'ї. Ісусе, Ти

Жіночий хор церкви «Любов і мир»

жив для слави Божої, це було Твоє першочергове завдання. А я ставив свої особисті цілі на перше місце, не підкоряючись Тобі. Прости мені за те, що я контролював Твою церкву своєю філософією чи силою свого характеру. Прости, якщо я не жив для слави Твоєї. Якщо використовував Твоє Ім'я для своїх власних цілей і Твою церкву для своєї вигоди. Господи, я щиро каюся і прошу прости мені. Ми грішні, зробили недостатньо, любимо недостатньо».

Фактом залишається те, що корейці приходять на служіння більше віддавати, ніж приймати,

Проповідує Олег Карпюк

більше просити про прощення, ніж хвалитися своїми досягненнями.

Церква «Любов і мир» не вважається якоюсь мегацерквою в Сеулі, вона не має якихось особливих ресурсів, але вона жертвна і любляча. З нашим приходом тут саме запустили місіонерський центр, і планується реконструкція і будів-

Івано-Франківська делегація

ництво нового приміщення. Тож побажаємо нашим братам і сестрам благословень та успіхів. А самі вчимося в них жертвувати і любити.

Церква «Саранг»

Перебуваючи в Сеулі, ми мали нагоду відвідати унікальну і одну з найсучасніших церков світу – церкву «Саранг». Розташована вона в діловій частині Сеула зі станцією метро перед самим входом. Віруючі з різних країн приїжджа-

Церква «Саранг»

ють подивитись на цю будівлю як на шедевр архітектурного мистецтва.

Над землею здіймаються 14 поверхів, під землею розташовано ще сім поверхів на глибині 40 метрів. Будівлю побудували за чотири роки на місцеві пожертви. Проте будівля призначена не тільки для цієї церкви. Тут здають центральний зал в оренду іншим церквам, а для спеціальних євангелізаційних програм надають зали без усякою плати. Проводять тут також різні соціальні й культурні події. Наприклад, невдовзі тут гастролюватиме балет «Лебедине озеро» з Санкт-Петербурга.

Це також своєрідний творчий храм, куди люди приходять просто попрацювати, а також відпочити. Архітектура будівлі, дизайн та оформлення презентують сучасне мистецтво.

Тут виставлені різні художні інсталяції, картини, інші твори мистецтва. Загалом у Кореї, у тому числі і в цій церкві, особливого значення надається символізму. Будівля складається з двох корпусів, об'єднаних спільним коридором, який називається «Шлях Йосипа».

Йому надали потрійного значення: зв'язок між старим і молодим поколіннями; зв'язок між Північною і Південною Кореєю; зв'язок між віруючими і невіруючими.

З каміння, яке діставали з землі під час будів-

Сеул

ництва, оформили стіну. Це має значення «Христос – наш камінь». Ручки дверей зроблені в формі хреста або рибки, які є символами християнства. Основний зал називається «Обійми Ісуса» і вміщає 6500 осіб. Зал оснащений за останнім словом техніки. Завдовжки він 90 метрів, завширшки – 45 метрів, а це розмір футбольного поля. Що цікаво – немає жодної колони. Кондиціонери й опалення розміщені в підлозі під лавками. Інший, значно менший зал називається «Благодать» і вміщає 1500 осіб. Кожного ранку тут ведеться молитва.

Ще один зал називається залом «Заповіту» і розрахований на 600 осіб. Зазвичай тут відбуваються весільні церемонії та різні урочистості. А є ще зал «Любов» на 650 осіб. І західноєвропейський зал, оформлений меблями і деталями з однієї закритої церкви в Англії. Сюди можуть приходити англомовні віруючі. Є ще й інші зали, недільні класи, спортивні зали та зали для проведення весіль і різних гостин, а також кав'ярні – всього й не перелічити.

У неділю зібрання проводять у чотири потоки. Іноді через надмірну кількість відвідувачів людей розміщують в інших залах і проєктують центральне служіння на екрани. У всіх залах одночасно можна розмістити 13000 людей.

Церква «Йоїдо»

Всього церква «Саранг» налічує 30000 віруючих. А ще це 66000 квадратних метрів вишуканості смаку і новітніх технологій, що дозволяє церкві стати одним з ключових елементів архітектури сучасної Кореї.

Починаєш розуміти «корейське чудо», коли бачиш такі церкви в центрі південнокорейської столиці. Відкрита територія для прогулянок, своя автобусна зупинка, вихід з метро прямо до церкви. Головний зал під землею занесений в Книгу рекордів Гіннеса як «найбільша підземна

церква». У неділю на службу Божу тут збираються 50000 віруючих.

Церква «Йоїдо»

Повна назва церкви – «Йоїда Сум Бук Ін», але ми знаємо її як церкву пастора, доктора Девіда Йонгі Чо. Прославилася церква кількістю відвідувачів і своїм молитовним духом. 1958 року Йонгі Чо провів перше богослужіння. Присутніми на ньому були п'ятеро осіб. До 2008 року церква виросла майже до 800000 членів. Йонгі Чо вже передав служіння іншому пастору, але залишається почесним пастором цієї церкви.

Перше, що впадає в очі, – це масштаби церкви. Величезна будівля на багато місць. Перший поверх нагадує якийсь торговий центр, дуже багато коридорів, банкоматів, магазинів, ресторанів та кафе, великий потік людей.

Щонеділі тут проходить сім богослужінь, у середу – три потоки, увечері в п'ятницю нічна молитва.

На служіння сюди ми потрапили в середу на 10.30 – зал був весь заповнений. Корейці дуже активні на богослужіннях, щиро моляться, проявляючи емоції. Саме служіння проходить дуже динамічно, немає жодних затримок чи пауз, усе чітко організовано, заплановано, видно, що над цим добре працюють. Пастор читає свою проповідь, і складається враження, що кожне слово добре продумане.

Практикується проголошення, коли ведучий чи пастор читає текст Писання, а вся церква голосно повторює. Ключова складова програми – молитва. Служіння тривало півтори години, з них 30 хвилин припало на молитву. На початку молитви всі стояли, потім до людей почали підходити душеопікуни і спеціальні молитовники, які молилися за кожного, і ті сідали. Молитва тривала, поки за всіх не помолилися.

Церква дуже добре технічно оснащена, прекрасний звук, освітлення, кондиціювання, багато телекамер та величезних led-екранів. Дуже гарні різдвяні декорації на сцені, святкова атмосфера. На кожному зібранні збирають добровіль-

ні для молитовного зібрання. Коли число членів церкви перевищило 10 тисяч, Йонгі Чо розпочав будівництво церковної споруди. Місцем майбутнього храму був обраний острів Йоїдо на річці Ханган. У серпні 1973 року споруда, що вміщала 18 тисяч осіб, була завершена.

Однак невдовзі вона перестала вміщати всіх бажаючих. До 1979 року число членів церкви перевищило 100 тисяч. І церква виходить за межі Сеула, відкриваючи філіали по всій Кореї.

80-ті роки – час вибухового зростання. У 1981 році «Los Angeles Times» назвала церкву найбільшою у світі. Того ж року старший пастор церкви Йонгі Чо виступив у США на святкуванні з нагоди обрання на посаду президента Рональда Рейгана.

До 1985 року церква об'єднала півмільйона людей, а до 1992 року досягла 700 тисяч віруючих. До травня 1986 року основна церковна будівля на острові Йоїдо була перебудована на 25 тисяч посадочних місць.

3 жовтня 1994 року церква провела під

відкритим небом світове молитовне зібрання, яке відвідали три мільйони чоловік.

З кінця 90-х через супутникове телебачення та інтернет богослужіння церкви «Йоїдо» пере-

У християнській теле-радіостудії разом з проповідником Браяном Парком

Пастор Девід Йонгі Чо

У 1961 році церква налічувала понад 1000 членів. Не встигаючи справлятися з пасторськими обов'язками, Йонгі Чо вводить «дільничну систему». Усі відвідувачі зібрань були поділені на маленькі домашні групи, які зустрічаються у буд-

кладаються на 16 мов і транслюються на весь світ. Кожне з семи недільних богослужінь в центральній церкві, в Сеулі діють ще 24 супутникові церкви. Уся церква «Йоїдо» розділена більш ніж на 30 тисяч домашніх церков-осередків.

З 2009 року старшим пастором церкви служить Лі Ен Хун. У 1973 році була створена Молитовна гора. Об'єкт складається з 10 тисяч крихітних кабін, призначених для посту і молитви.

На служінні в церкві «Йоїдо»

Щорічно Молитовну гору відвідують понад мільйон віруючих.

У 1976 році при церкві був створений Інститут зростання церкви, мета якого – поширення правил зростання церков.

У 1988 році при церкві побудоване благодійне містечко «Елім», що стало найбільшим благодійним центром в Азії. Містечко відкрите для дітей-сиріт, малозабезпечених і бездомних. Ще церкві належать загальноосвітній університет Ханс, християнський університет «Віфезда», Міжнародний теологічний інститут і ряд біблійних шкіл.

Олег КАРПЮК.

Біля християнського університету в Сеулі

На служінні в церкві «Саранг»

ні пожертвування.

Церква надихає, мотивує, відчувається праця Духа Святого. Недаремно вона набула славу

ні для молитовного зібрання. Коли число членів церкви перевищило 10 тисяч, Йонгі Чо розпочав будівництво церковної споруди. Місцем майбутнього храму був обраний острів Йоїдо на річці Ханган. У серпні 1973 року споруда, що вміщала 18 тисяч осіб, була завершена.

Однак невдовзі вона перестала вміщати всіх бажаючих. До 1979 року число членів церкви перевищило 100 тисяч. І церква виходить за межі Сеула, відкриваючи філіали по всій Кореї.

80-ті роки – час вибухового зростання. У 1981 році «Los Angeles Times» назвала церкву найбільшою у світі. Того ж року старший пастор церкви Йонгі Чо виступив у США на святкуванні з нагоди обрання на посаду президента Рональда Рейгана.

До 1985 року церква об'єднала півмільйона людей, а до 1992 року досягла 700 тисяч віруючих. До травня 1986 року основна церковна будівля на острові Йоїдо була перебудована на 25 тисяч посадочних місць.

3 жовтня 1994 року церква провела під

На молитовній горі

Молитовна кабіна

В одному з приміщень теле-радіоцентру СТС

ВІРА ЧИ МАРНОВІРСТВО? ЩО ХОВАЄТЬСЯ ЗА ОКУЛЬТНИМИ ПРАКТИКАМИ

Наше суспільство досягло небувалого рівня просвіти й освіти. Як тоді пояснити таке сильне проникнення марновірства і окультизму в життя багатьох людей? Особливо небезпечно це для дітей і підлітків. Окултні речі їм подають як щось невинне, загальновизнане і цілком нормальне. Це фатальна помилка.

Що таке марновірство? Це будь-який вид релігійності, спрямований не на Бога. У широкому сенсі це довіра до всього, що перешкоджає людині рухатися до Бога. Елементи забобонів виявляються в матеріалізмі, у «вірі» в земне, у людському марносластві, в атеїзмі. У вузькому сенсі слова марновірство (тобто марна віра, віра в забобони) означає певні практики окультного та езотеричного характеру. Усе це пов'язане з чимось таємним і надприродним, з невідомим світом: астрологія (гороскопи); окультні традиції Масляниці та карнавалів; Хеловін; сатанізм (чорні меси); чаклунство (чорна та біла магія); спіритизм (віра в духів, спілкування з душами померлих); віра в амулети і талісмани; віра в числа (магічні, щасливі та нещасливі); ворожіння на маятнику, лозоходіння, замовляння хвороб, хіромантия, ворожіння на картах, у тому числі на картах таро; вуду; ритуальні заклинання; ясновидіння, передбачення майбутнього; окультні методи лікування за допомогою «енергетичних потоків», «силових центрів» тощо; лікування хвороб на основі релігійних учень і надчуттєвих впливів, таких, наприклад, як йога, аутогенне тренування, го-меопатія, гіпноз, трансцендентальна медитація, квітова терапія Баха, лікування дороговцінними каменями; окультні книги, фільми і комп'ютерні ігри з відьмами, чаклунами, магічними формулами і предметами.

Забобони та індустрія розваг
Багато людей потрапляють під окультний вплив через музику і комп'ютерні ігри, тому що останні нерідко пов'язані з сатанізмом і мають антихристиянський зміст. Багато рок-зірок свідомо присвятили себе сатані. Наприклад, відомий рок-музикант Еліс Купер говорив: «На одному спиритичному сеансі дух пообіцяв мені славу і світове панування через рок-музику і багатство із надлишком. Єдине, чого він вимагав від мене, було моє тіло. Він хотів ним володіти». Група Black Sabbath відкрито демонструє свій зв'язок із культом сатани. Black Sabbath цілковито віддалася сатані в окультному хрещенні в Бірмінгемі після фільму жажів. У їхніх піснях зустрічаються такі слова: «Заплати трохи і живи, як хочеш! Убий кого-небудь, ніхто не буде плакати. Нам потрібна лише твоя душа». На обкладинці одного музичного диска написано: «А ти, бідолашний дурню, що тримаєш цю платівку в своїх руках, знай: разом із нею ти продаєш свою душу, бо вона швидко потрапить у полон пекельного ритму диявольської за силою музики. І цей музичний укус тарантула змусить тебе танцювати нескінченно і безперервно». Відомо, що багато музикантів пишуть пісні

під дією наркотиків. Деякі з них визнають, що натхнення вони отримують від якоїсь сили, що їх контролює. Наприклад, гітарист Джон Маклафлін, який прийняв індуїзм, стверджує, що за музикою його групи Orchestra стоїть якийсь дух. Маклафлін розповідав: «Одного вечора ми з групою грали, і раптом дух увійшов у мене. Я продовжував тримати в руках гітару, але це була вже не моя гра». Комп'ютерні ігри стали невід'ємною частиною індустрії розваг. На жаль, ці ігри нерідко містять елементи насильства, кровопролиття, а також магії, містики та окультизму. Гравець, сприймаючи те, що відбувається на екрані, як щось реальне, занурюється у магічний середньовічний або неземний світ фентезі. При цьому часто використовується окультна символіка, різні предмети з магічним змістом. Завдяки постійно зростаючій якості відеоігри стають дедалі більш затребуваними. Сила-силенна підлітків і навіть дорослих по кільканадцять годин щодня просиджують за комп'ютером, не в змозі відірватися від гри.

Забобони і культ відьом
«Темні сили відзначають своє свято» – такими словами в районі Гарц у Німеччині рекламують вальпургієву ніч. Але чи можна назвати культ диявола і відьом лише невинною розвагою? Поняття «відьма» з'являється в документах IX століття і означає буквально «баба огорожі» – демонічна істота, яка проникає через паркан на чийсь приватну територію. Починаючи з 70-х років XX століття в Європі можна спостерігати ренесанс відьом. Багато журналів пропонують інформацію (головним чином позитивного характеру), рекламуючи чаклунство і ворожіння, які нібито допомагають людям у повсякденному житті. Упевнені в собі «нові відьми» пропонують послуги, зокрема у сфері езотерики.

З історичної точки зору «сучасні відьми» мають витоки в фемінізмі, неоязичництві, езотериці, екологічному русі. Ці люди не знають ні Бога, ні Його одкровення. Християнську мораль і правила віри вони відкидають. Культ відьом явно суперечить фундаментальним християнським засадам.

Християни добре розуміють різницю між Богом і людиною, а відьми обожнюють людину і олюднюють Бога.

Християни мають особисті взаємини з Богом. А відьми звертаються до якихось космічних енергій, за якими стоять демонічні сили.

Християни усвідомлюють глибоку зіпсованість людини, яку може подолати тільки Голгофська жертва Ісуса Христа. Відьми ж покладаються на ритуальний «порятунок» власними силами, виходячи з того, що людина (особливо

жінка) хороша від природи.

Бог у Своєму Слові засуджує будь-яке чаклунство і магію. Людина, яка займається цими речами, наражається на небезпеку власти в оману. Більше того, люди стають внутрішньо невірними, надприродні демонічні сили можуть духовно заволодіти ними. Це проявляється як у думках про самогубство, у депресіях, в різних страхах, так і в негативних фізичних явищах і в загальному неприйнятті християнських ідей.

Вважати чаклунство просто жартом і розвагою – велика помилка. Заняття окультизмом ніколи не залишається без наслідків. Результати можуть бути найважчими, аж до демонічної одержимості.

Що тягне людей до забобонів? Людина хоче знати і досягти більшого, ніж це можливо за допомогою звичайних почуттів. Та оскільки вона не може «дочекатися» від Бога всього того, що їй хочеться, вона йде до відьми, ворожки, астролога, ясновидця, екстрасенса. Отримавши уявну можливість зазирнути в майбутнє, у світ духів, і дізнавшись про своє особливе призначення, людина думає, що стане щасливішою.

Насправді ж відбувається прямо протилежне. Чи багато радості в тому, що людина дізнається від ворожки про свою нібито скору смерть або про нещастя? Таке сталося, наприклад, із царем Саулом, якого спіткав трагічний кінець.

Біблія і забобони
Слово Боже займає принципову позицію, відкидаючи будь-які забобони. Підставою для цього є перша заповідь (2 М. 20:3 і 5 М. 5:7). Бог каже: «Хай не буде тобі інших богів передо Мною». Зірки, талісмани, відьми, чарівники і духи – усе це інші боги. І, що ще гірше, у своїм невгамовнім прагненні дізнатися про майбутнє людина хоче сама стати богом. За першою заповіддю іде заборона поклоніння кумирам і зображенням: «Не роби собі різьби і всякої подоби з того, що на небі вгорі, і що на землі долі, і що в воді під землею. Не вклоняйся їм і не служи їм» (2 М. 20:4-5).

Це означає, що не можна шанувати жодне творіння, Бог у Своїй величчії стоїть вище за будь-яке створіння. Створені істоти і речі (у тому числі ікони) не можна вшановувати. Будь-яке шанування творіння замість Творця – це ідолопоклонство і забобоно. «Нехай не знайдеться між тобою такий, хто переводить свого сина чи дочку свою через огонь, хто ворожить ворожбу, хто ворожить по хмарах, і хто ворожить по птахам, і хто чарівник,

і хто чорнокнижник, і хто викликає духа померлого та духа віщого, і хто питає померлих. Бо гідота для Господа кожен, хто чинить таке» (5 М. 18:10-12). Це однозначний осуд будь-якого роду окультизму.

Однак багато шахраїв наживаються на забобонних людях, обманюючи їх. Людина платить за свої забобони чималі гроші. Однак проблема тут не тільки в обмані. Біблія повідомляє нам про сатану, або диявола, як про реальну особу. Сатана панує над війнством демонів, злих духів, занапашених ангелів. Він звинувачує людей перед Богом, спокушує їх, і тому його ще називають лукавим.

Сатана має силу, але він не всемогутній. Бог дає йому обмежену свободу дій, і сатана використовує її для здійснення впливу на людей. Наші слабкості збільшують його шанси. Якщо ми запустимо диявола у своє серце, тобто якщо ми, в обхід Бога, будемо шукати собі щастя, визнання, влади, зцілення від хвороб, сатана негайно почне діяти і разом зі своїм військом демонів отримає владу над нашим життям.

У цьому й полягає велика небезпека забобонів: хто не вірить в Ісуса Христа, єдиного істинного Бога, і не перебуває під Його захистом, – той перебуває в зоні впливу сатани.

Якої жертви вимагають темні сили? Слуги зла можуть надавати людям певну допомогу, здійснювати чудеса і навіть використовувати при цьому ім'я Бога. Однак у винагороду собі вони зажадають від людини її душу. Біблія повідомляє про демонічну одержимість. Біблійні описи настільки точні та конкретні, що одержимість неможливо кваліфікувати лише як «античний опис психосоматичних порушень», як це часто сьогодні робиться.

Звичайно, багато хвороб можна пояснити з медичної точки зору, але це не виключає демонічної одержимості, особливо в тих випадках, коли люди займалися окультизмом, мали спілкування з відьмами, чаклунами, духами та сатаною.

За будь-якими окультними проявами (у тому числі так званою білою магією, чудотворним лікуванням, зловживанням християнськими термінами і віршами з Біблії) у кінцевому підсумку ховаються ті ж сатаніські сили. Диявол хоче утримати людей від рятівної віри в Ісуса Христа, Сина Божого.

Переклад з німецької Марії ВІНС.
Якщо ви опинилися в залежності від сил темряви, якщо ваші, здавалося б, нешкідливі захоплення окультними практиками загнали вас у кут і ви не бачите виходу, не впадайте у відчай: вихід є. Визнайте перед Богом (найкраще у присутності досвідченого духовного наставника) усі свої гріхи гідоти і зречіться влади сатани. Усвідомлено станьте під захист пролитої за вас крові Христової і визнайте над собою владу Святого Духа. Будьте слухняні тільки Слову Господа, кожного дня дякуйте за Його спасіння і захист. Спілкуйтеся з посвяченими Богові людьми. Читайте щодня Євангеліє, часто молитесь Господу, і ви знайдете мир Божий.

Того року, коли я увірвала, Бог дуже багато мене вчив. І один з найяскравіших уроків – коли потрібно садити картоплю, щоб отримати хороший урожай.

Коли я була невіруючою, в усіх городніх справах завжди намагалася дотримувати народних прикмет і місячного календаря, та й чоловік від мене не відставав. Картоплю краще за все садити під час цвітіння яблуні, за молодика нічого садити і пересаджувати не можна, а найбільш несприятливі дні для посадки, виявляється, – коли місяць у знаку Водолія. За кілька днів до різних городніх робіт ми вивчали місячний календар і планували свою роботу: завтра саджаємо огірки, потім помідори, а за тиждень, при вщербленому місяці, – буряки...

Тієї весни, пам'ятаю, холодно було, і яблуня довго не зацвітала. Коли, нарешті, зацвіла, був зростаючий місяць, а зрозуміло, що на зростаючому місяці

НАЙКРАЩИЙ ДЕНЬ

можна садити тільки те, що плодоносить над землею. Картопля, як відомо, росте під землею, а це означає, що її треба садити «на старому».

Нарешті час підійшов, і пішов чоловік трактор просити (свого в нас не було, а коней на той час в селі майже не залишилося). Не дають трактор – потрібно почекаати, мовляв, усі трактори виїхали на далеке поле. Коли трактори повернулися, пішли дощі.

Усі зручні для нас терміни посадки минули. А коли земля підсохла і нам зробили борозни, виявилось, що саджалка зламалася, а в інших тракторів уже зняті пристосування, що закопують картоплю, – у колгоспі почалися інші польові роботи.

Ось так і довелося нам, колишнім городянам, півгектара землі обробляти вручну. Два дні ми заривали картоплю. Нічого, впоралися. Жалкували лише, що відразу не можна було «підняти» борозни, як завжди робиться. А в нас поле було рівне,

як стіл, і потрібно було чекати, поки картопля зійде, щоб тракторист міг бачити, куди їхати. Але найголовніше, що нас засмучувало, – це те, що день, у який ми садили картоплю, був днем повного місяця, до того ж місяць у знаку Водолія. Ну треба ж – такий збіг!

Чоловік ходив похмурий, буркочучи, що нічого в нас цього року не виросте. Минуло кілька тижнів. Картопля зійшла, але водночас зійшла й трава, причому вона така соковита і висока, що зовсім «забила» картоплю. Уся робота нанівець! Випадковість, думали ми, але це був Божий план.

Коли я прийшла на нашу ділянку, тільки зітхнула: тут сапа вже не допоможе, доведеться полоти все руками. Що робити, узляла відпустку і два тижні їздила на город на велосипеді, проводячи по півдня вниз головою. Усі сусіди вже кілька разів підгорнули свою картоплю, а я все ще полола... Вийшло так, що коли я дійшла

до кінця городу, картопля наша вимахнула настільки, що підгорнули ми її лише один раз. Більше не можна було – занадто висока, можна було зламати стебла. Знову прикрість – адже не за правилами!

Але найдивніше сталося восени. На нашому полі всі сусіди копали картоплю в один день. У всіх були приблизно однакові за розміром ділянки. І знаєте, у кого був найкращий урожай? У нас!

Той сусід, який тричі підгортав свою картоплю, поки я полола, не вірив власним очам. Він, з діда-прадіда селянин, ходив туди-сюди по нашому полю (адже ж ми городяни недосвідчені) і тільки зітхав: його ділянка межувала з нашою, а такий контраст!

У нас поле було все ніби всипане великою картоплею, а в нього картопля дрібна. Усі приготувані 40 мішків ми заповнили, коли не прибрали ще й половину поля, довелося нам їхати в селище і позичати

порожні мішки. А на сусідській ділянці наші друзі зібрали бригаду помічників з восьми чоловік, приїхали за врожаєм на вантажівці, а набрали всього 9 мішків...

Не скажу, що ми були здивовані – ми були просто вражені! Усі наші уявлення рушилися, немов картковий будиночок. А це Бог показав нам Свою силу і владу. Бог сильніший за всякі прикмети, Бог сильніший за місяць! Він – Творець, Всевидючий і Всемогутній, Він знав наперед, яка буде погода, тому й улаштував усе так, щоб нас навчити покладатися на Нього.

Того літа стояла нестерпна спека, і після коротких дощів під пекучим сонцем високі борозни в сусідів швидко просохли і стояли затверділі, як глиняні стовпи. Зате наша картопля майже половину літа росла на рівному полі, та й висока трава затуляла її сонце...

Тепер я знаю, що найкращий для посадки день не в календарі потрібно шукати. Це той день, який благословив Господь!

Ірина АНТОНОВА.

ВІРУЮ

КОЛИ АНГЕЛИ РАДІЮТЬ

Для сотень тисяч людей, які читають Священне Писання, 15-й розділ Євангелія від Луки став улюбленим. Він містить три найбільш популярні та відомі притчі Ісуса Христа – про заблудлу овечку, про загублену драхму і про блудного сина.

І одне слово повторюється в них шість разів – це слово «радість». Щоразу в цьому розділі слово «радість» пов'язане з покаяттям, відновленням того, хто зник, заблукав чи загубився.

У притчі про загублену вівцю читаємо: «А знайшовши, кладе на рамена свої та радіє». Радість, яку переживає пастир, коли знайде свою вівцю – одну зі ста, яка покинула овечий двір і заблукала, – це радість нашого Доброго Пастира за кожного грішника, що кається. Щоразу, коли душа переходить від смерті до життя, коли вона набуває вічного життя через віру в Ісуса Христа, Він бачить подвиг душі Своєї і радіє! Його жертва на Голготі спасла ще одного грішника від загибелі! Це й є та радість, заради якої Ісус перетерпів муки хреста (див. Євр. 12).

Радість від усвідомлення того, що душі спасуться від вічних мук пекла, підтримувала Ісуса у хвилини зневаги з боку грішників, яких Він ішов спасати. Радість спасіння грішників глушила невимовні страждання хресної смерті!

І зверніть увагу – скільки таких загублених овечок Він знаходив в останні дні Свого життя, йдучи до Єрусалима, знаючи, що там буде розп'ятий. Навіть в останній момент, розп'ятий на хресті, Він знаходить зниклу вівцю – розп'ятого розбійника. У мить найжahlівіших страждань та агонії Він радів – бо знайшов ще одну овечку!

Але тією притчею Христос також хоче розказати, яку радість переживає небо, коли одна душа наворачтається до Бога. «Говорю вам, що так само на небі радітимуть більш за одного грішника, що кається, ніж за дев'яносто, які праведні, що не потребують покаяття!».

У наступній притчі – про жінку, яка загубила одну з десяти драхм, сказано, що, знайшовши її, вона зраділа і хотіла, щоб цю радість з нею розділили її подруги. І далі Христос додає: «Так само, кажу вам, радість буває в Божих ангелів за одного грішника, який кається».

Слово «радість» знаходимо і в останньому вірші цього розділу. У притчі про блудного сина батько каже старшому сину, який дуже образився, що батько з радістю прийняв молодшого брата: «Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий – і ожив, був пропав – і знайшовся». Ось це відчуття радості за спасіння грішника визначає, на чиему ти боці. Людина, яка не пережила спасіння, не буде радіти, коли побачить грішника, що кається. Так старший син, знову побачивши свого брата в батьковому домі, навіть розсердився і був вкрай невдоволений.

У чиему ми таборі?

Отже, наша здатність радіти чи не радіти тому, що тішить Бога-Отця, Його Сина Ісуса Христа та ангелів небесних, свідчить про те, у чиему таборі ми перебуваємо! Перевірте себе цим мірилом, чи перейшли ви від смерті в життя.

Старший син служив батькові, але не з любові, а з примусу. І він чекав винагороди. «Ото стільки років служу я тобі, і ніколи наказу твого не порушив, ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я...» Він мав друзів, які не входили у коло батькових друзів. І з якою зневагою він говорить про

молодшого брата: «Коли ж син твій вернувся оцей (не «мій брат», а «твій син», та ще й «оцей»), що проїв твій маєток із блудницями, – ти для нього звелів заколотися теля відгодоване...»

Повна відсутність гармонії між старшим і молодшим братом. І контраст з тим, що відбувається на небі! За словами Христа, там радіють і торжествують: і Бог, і ангели – коли повертаються додому блудний син чи блудна донька! Там повна гармонія!

Коли радіють спасенні, чи радіємо ми? Відповідь на це питання визначає, хто ми насправді.

Люди і ангели

Христос говорить про ангелів, кажучи, що «радість буває в Божих ангелів за одного грішника, який кається». Чому Христос згадав про них? Він же міг сказати, як у попередній притчі – що на небесах буде радість за грішника, який кається.

Яку роль ангели відіграють у долі людей? По-перше, вони призначені для служіння дітям Божим. Слово Боже каже: «Чи не всі вони – духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння в спадкувати?» (Євр. 1:14). Псаломісець Давид каже: «Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться Його, і визволяє їх» (Пс. 33:8). А в іншому псалмі сказано: «Своїм ангелам Він наказав про тебе, щоб тебе пильнували на всіх дорогах твоїх, на руках вони будуть носити тебе, щоб не вдарив об камінь своєї ноги!»

(Пс. 90:11-12).

З Мт. 18:10 можна зробити висновок, що кожна Божя дитина чи душа, призначена для спасіння, має свого ангела. І згадаймо, якими активними були ангели при народженні Ісуса Христа. У день Його народження над вифлеемськими полями з'явився ангел Господній, і з його уст пролунала перша радісна вістка про спасіння грішників: «Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовій місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь» (Лк. 2:10-11).

Ми не завжди відчуваємо присутність ангелів, але не раз могли сказати, що уникали якогось нещасного випадку саме завдяки ангелам. І тільки на небі ми дізнаємося про все.

Ангели постійно слідуєть за нами! Бог призначив їх для служіння людині. І, перебуваючи у повній гармонії з Богом і Його великим планом викупу, вони з радістю виконують своє призначення.

Причина невимовної радості

Христос вказує, що ангели особливо радіють, коли кається навіть один грішник! Вони радіють завжди, тому що завжди перебувають у Божій присутності, але їхня радість особлива, коли душа знаходить спасіння у Христі. Чому?

Одна з причин – вони знають духовний світ, тобто світ потойбічний, краще, ніж ми. Знають, як прекрасно

перебувати в присутності Бога. І знають про жахи пекла. Тому й радіють невимовною радістю, коли бачать грішника, який кається.

Окрім того, величезну радість в них викликає той факт, що кожна душа, покавшись, підтверджує перемогу, звершену Христом через смерть на Голгофському хресті, над дияволом, гріхом і смертю. Вони радіють виконанню Божого плану відкуплення людського роду.

Спасіння душі – це поразка царства темряви

Ангели знають, що таке спасіння! Вони були свідками того, як розпинали Христа (див. Лк. 22:43). Вони знають, якою великою ціною була викуплена людська душа! І знають, що не загине повіки душа, яка викуплена та омиа дорогою ціною – ціною святої крові Ісуса Христа, Сина Божого!

Але яке покаяття необхідне для того, щоб ангели почали радіти? Ось біблійні ознаки покаяття, яке до впадоби Богові.

По-перше, це смуток про гріх: «Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський чинить смерть» (2 Кор. 7:10). Давид говорить: «Господь зламаносердим близький і впокорених духом спасає» (Пс. 33:19).

Друга ознака істинного покаяття – ненависть до гріха. Гріх ненависний Господу! Бачити гріх так, як бачить його Бог, – це незмінна ознака істинного покаяття. Гріх губить людину, відділяє від Бога, оскверняє і позбавляє того, для чого людина була призначена.

І нарешті, покаяття має привести грішника до Ісуса. Якщо ви хоч трохи надієтесь на свою спроможність самотужки звільнитися від гріха, ваше покаяття недійсне. Потрібно повністю покладатися тільки на Христа, на Його здатність і силу спасти вас.

І тоді, дивлячись на вас, ангели почнуть радіти.

Ярл ПЕЙСТІ.

ЖИТИ ПО-НОВОМУ

Кожна жінка мріє про родину, в якій всі люблять одне одного! Але іноді мрії розбиваються об холодну реальність – жінка народжує сама, без чоловіка... І треба вчитися жити по-новому.

В агітні жінки та жінки з малолітніми дітьми, які опинилися без підтримки рідних та без засобів для існування, знаходять у Центрі «Мати і дитина разом» (це одна з програм ГО «Отчий Дім») захист і турботу. Це дає

їм можливість вижити в тяжкий період, а також знайти своє місце у суспільстві.

Соціальний супровід, консультативна допомога та належні умови проживання допомагають зберегти маму для дитини та підготувати сім'ю до самостійного проживання поза межами Центру. Матері-одиначки вчаться долати труднощі, правильно реагувати на виклики сьогодення, знаходять роботу і досягають успіхів у професійному й духовному становленні.

Зламатися може кожен, і як добре, коли в тому момент поруч будуть ті, хто допоможе піднятися і йти далі. Центр матері і дитини – це місце, де молода жінка, опинившись у складних обставинах, може знайти роботу, зміцнити духовно і знайти або відновити місце проживання.

Ірина Герасименко, мешканка Центру: «Я не розуміла людей, які вірили Богові, не сприймала їхнього способу життя. Однак відколи почала адаптацію в Центрі, почала розуміти християн. Тепер сама читаю Слово Боже, моя наставниця Людмила Петрівна завжди поруч.

Спершу я звинувачувала себе за спосіб життя, який вела раніше. Дякую Надії Повеценко, керівнику Центру, яка завжди підтримує мене, молиться за мене. Це завдяки їй я потрапила до Центру.

Була колись у мене мрія... Я непогано грала в гандбол і хотіла стати спортсменкою. Але... Тепер хочу використати свій шанс, хочу, щоб моє життя з руїн відновилося. А це можливо тільки з Богом. Вірю, що з Божою допомогою і підтримкою добрих людей з «Отчого Дому» я стану кращою і успішною. Хочу, щоб мої діти були щасливими та задоволеними».

Ірина Сендецька, колишня підопічна Центру: «Три роки – не так багато. Але скільки змін відбулося за цей час. І все тому, що є люди, які бачать в мені Боже творіння. Важко

сприймати себе особистістю, коли багато років поспіль принижували, залякували... Я поступово вчилася довіряти і підпускати до себе людей, розмовляти з ними, приймати і дарувати подарунки. З'явилися нові, корисні захоплення. Але знаєте, що найважливіше? Тепер у мене є найкращий Друг – Ісус. Він завжди вірний. Любить, незважаючи на мої помилки. Він піклується про мене і веде дорогою життя».

Ірина та її діти були дуже зраненими. Вони пережили біль, насильство. У центрі матері і дитини все змінилося. Спокій, доброзичливе ставлення, чистота – усе це цілощодо впливає на зранені серця. Діти почали відвідувати школу і дитсадок, займатися спортом, подорожувати, брати участь у різних заходах. Навчилися підтримувати одне одного. Молода мама від належного прийняття та комфортних умов почала сприймати себе як повноцінну особистість.

Успішно закінчила Школу перукарського мистецтва і проходить практику в салоні краси.

Вона вірить, що подолає усі перешкоди і страхи разом із Люблячим Небесним Батьком! Іноді страхи з минулого дають про себе знати, але вона не здається, вірить Богу, працює над собою і дарує материнську увагу та любов своїм дітям.

Незважаючи на несправедливе ставлення рідних, вона вирішила не бути жертвою обставин, стати прикладом для своїх дітей і людей, котрі переживають подібні ситуації.

Ірина впевнена, що тільки в Бога можна отримати мир, радість, мудрість і правильний напрямок для життя.

Підготував Валентин ОПРЯ.

ГО «Отчий Дім».

Були дві Марії. Прості та вродливі дівчата.
Дав Бог їм на долю по пригорщі щастя та див:
Батьківську турботу у затишку рідної хати,
А ранок усміхнений росами шлях золотив.

Стелились дороги за обрій яскравим намистом.
А мами з тепла та любові віночки плели...
Одна – з Назарету, з маленького тихого міста.
А друга – з приморських заможних країв, з Магдали.

Були дві Марії. Мрійливо всміхалися очі...
Та доля не горнеться всім, як пухке кошеня...
Марії одній з неба ангел блаженство пророчив.
А другій – злі демони душу терзали щодня.

Одна з них сподобилась Вічність у лоно прийняти,
А друга – у грудях пекельний вогонь пронесла.
Одна стала матір'ю Божого диво-дитяти,
А другу зневажливо гнали подалі з села.

Та, перша, дивилася мрійно на красеня Сина,
Пишалася нишком й Богу подяку несла...
І навіть не думала, що її доля-стежина
Вестиме до тої, що бісам себе продала...

Стоятимуть мовчки обоє на чорному схилі.
Впадуть на розп'яття мовчазні важкі небеса...
Одна народила Його, а та, друга, – в безсиллі
Повірила щиро в цілющі живі словеса.

Одна дарувала життя для дороги земної,
Для другої – Він і дорога, й спасіння й життя
Для неї, для митника, для прокаженого, голя...
Тепер дві Марії, поєднані горем, стоять...

Здрігнеться земля, і як небо обвуглиться синє
І вип'ється чаша страждання, гірка, як полин,
Пройшовши крізь пекло могили, у день воскресіння
Двох сестер – двох Марій – зустрічатиме Вічності Син.

Юрій ВАВРИНЮК.

КРОК ЗА КРОКОМ ДО ВІЧНОСТІ

«Дослідіть-но Писання, бо ви думаєте, що в них маєте вічне життя, вони ж свідчать про Мене!» (Івана 5:39).

Чому ми віримо Біблії, а не іншим Писанням? Тому що тільки Біблія відкриває нам шлях спасіння – Ісуса Христа! Тільки вона пояснює походження світу, створення людини й усього живого, появу гріха й показує Божий план спасіння. Біблія – єдина Книга, проти якої протягом століть, ба навіть тисячоліть ведеться боротьба. Її спалювали, її перекладачів та переписувачів страчували, проти неї поставив увесь світ.

Тих людей давно немає, а Книга живе. Біблія перекладена на найбільшу кількість мов світу. І хоча її писали впродовж багатьох століть 40 авторів, у неї один Автор – Бог. Це видно з її цілісності, з прощів, що вже виконалися, з її непогрішності у всіх деталях. Вона як ніяка інша

книга впливає на серця людей, що довірилися їй.

Вірити Богові та Його Слову – це найперше рішення, яке повинна прийняти людина, що шукає спасіння і прагне до Неба. Якщо Біблія стала для вас авторитетом з усіх питань життя, якщо ви готові всім серцем довіритися її веденню, підкоритися її вимогам і визнати її верховенство у всіх питаннях етики, моралі, взаємовідносин,

– вона стане для вас вірним путівником і приведе туди, куди так прагне ваше серце.

Прийміть рішення довіряти їй і скажіть у молитві Богові: «Господи Боже, я вірю в Тебе і вірю Твоєму Слову – Біблії. Веди мене і відкрій мені волю Твою, я віддаю Тобі все своє життя!».

Бог вас почув і відтепер буде вести вас крок за кроком до вічності, у святі небеса.

Мозок і читання

Якщо ми дивимось фільм, то бачимо світ очима однієї людини – режисера. Читання дає унікальний шанс створювати власні світи. Таким чином, ми розвиваємо уяву. А гарна уява, за твердженням психологів, допомагає у вирішенні безлічі життєвих проблем.

Хороший автор змушує читача співчувати герою, ставити себе на його місце. Завдяки уяві читач може побувати в ситуації, яку у власному житті йому пережити не доводилося. Якщо в книзі описується негативний досвід героя (його зрадили, обдурили, він втратив близьку людину), то читач отримує свого роду щеплення. Він знає, як справлятися з емоціями в подібних ситуаціях.

Соціологи довели, що ті, хто багато читає, можуть краще формулювати свої думки, бажання і цілі. Відповідно вони краще будують комунікації і краще справляються зі своїми почуттями. А завдяки досвіду, отриманому від героїв книг, можуть передбачити наслідки тих чи інших дій.

Книги іноземними мовами змушують мозок буквально рости. У шведській академії перекладачів з'ясували, що освоєння чужих мов стимулює зростання гіпокампу. Ця частина мозку відповідає за формування емоцій і за консолідацію пам'яті, тобто за перехід інформації з короточасної пам'яті в довготривалу.

Експеримент виявився досить простий. Студентам-перекладачам поставили завдання: протягом 13 місяців вивчити арабську, російську або дарі, мову афганських таджиків. Вчитися доводилося цілими днями. Паралельно вчені стежили за контрольною групою – студентами медичного університету Умео. Вони також витрачали весь свій час на

навчання, але в їхній програмі не було літератури іноземними мовами. Обидві групи пройшли МРТ до початку експерименту і через три місяці активного навчання.

Результати вразили дослідників: структура мозку контрольною групи медиків залишилася незмінною, а ось у студентів-перекладачів певні частини мозку, зокрема гіпокампа, збільшилися в розмірах.

Ще один експеримент провели дослідники Університету Карнегі-Меллон у Пітсбурзі (США). Випробовувани протягом півроку навчалися за спеціальною програмою, яка включала великий обсяг читання. Після закінчення терміну навчання виявилося, що обсяг білої речовини у студентів зріс. Біла речовина півкуль забезпечує взаємозв'язок між різними ділянками нервової системи. Вона дозволяє координувати всю роботу нашого організму. Словом, читайте, люди! Це корисно!

Церква «Христа Спасителя»

Щонеділі о 10-й – загальне зібрання
Щопонеділка о 19-й – молитва за зцілення
Щоп'ятниці о 19-й – вивчення Біблії
Щосуботи о 17-й – молодіжне зібрання
м. Сколе, вул. Стрийська, 28-а

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 <Metro> Alto del Arenal,
C-2, C-7 < Renfe > El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірю»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

Забув про основне

Його дружина була на дев'ятому місяці вагітності з їхньою першою дитиною, і він трохи хвилювався. Вони заздалегідь підготували все необхідне до лікарні: гроші, документи, одяг, зубну щітку, пасту, мило, рушник...

Чоловік прочитав навіть якусь книжку про те, як розпізнати наближення пологів, що насамперед робити і як правильно має дихати жінка під час переймів. Дружина трохи сміялася з його хвилювань, але запевняла, що все буде гаразд.

Перші перейми почалися близько третьої години ночі. Вирваний з глибокого сну, ще напівпритомний, чоловік почув голос дружини: «Вставай, ідемо. Наша малеча вже проситься на світ».

Він притомно вискочив з ліжка, одягнувся, побіг у гараж, прогрів авто

й мерщій повернувся до хати. Швиденько перевірів, чи все є в торбі – документи, гроші, засоби гігієни... Заніс усе в багажник, на всяк випадок записав для лікаря на картці номер свого телефону. І за мить автомобіль вже мчав у напрямку лікарні. Раптом задзвонив мобільний. Він взяв слухавку: «Коханий, може, ще мене забереш? – почув голос дружини. – Бо інакше мені доведеться викликати «швидку»...

Він оторопів: «Боже, я забув свою дружину!».

Стільки зусиль ми вкладаємо часом у різні дрібні справи! Роздумуємо, будуюмо плани, розмірковуємо про ризик, передбачаємо небезпеки, шукаємо потрібну інформацію. І у всій цій метушні не помічаємо, що втратили суть, справжню мету. Що ми забули про основне.

УВАГА: ЗМІНА РЕКВІЗИТІВ
P/P UA 593366770000026001052535352

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ: ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20 (Warszawa, ul. Wyborna, 20, 03-68); НЕДІЛЯ – 16 год., СЕРЕДА – 17.30;
ВАРШАВА, вул. Клопотовського, 11 (зупинка «Парк Празький») (Warszawa, ul. Klotowskiego, 11); НЕДІЛЯ – 14 год.;
ЛЮБЛІН, вул. Млинська, 11 (Lublin, ul. Mlynska, 11); НЕДІЛЯ – 11 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ – 12.30. ПОНЕДІЛОК. ЧЕТВЕР – 19 год. тел. +39 (328) 271-50-33.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203

ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,

ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

...Бог є любов...
(1 Івана 4:16)

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКВА ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ
М. ПРАГА

Неділя 11:00
П'ятниця 19:00 (співанка)
Субота 19:00 (молитовне)

ul. Jeseninoва 77,
Praha 3

+420773456214 Анатолій
+420608704828 Олександр
+420776689808 Олександр

ВІРЮЮ

№ 1 (252)
СІЧЕНЬ 2020 р.

Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viru.yu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.